

Det må imidlertid siges at være en opgave for konservatorierne eller andre offentlige uddannelsessteder at tilrettelægge uddannelser også for udøvere af de såkaldte alternative musikformer.

Det principielle udgangspunkt for en offentlig støtteordning til videreuddannelse af musikere må være, at der er tale om musikere, der har afsluttet deres uddannelse, så vidt som uddannelsesinstitutionerne kan bringe dem gennem normalstudierne og eventuelt gennem en umiddelbart efterfølgende videreuddannelse inden for rammerne af uddannelsesinstitutionernes bevillinger.

Når disse musikere kommer ud i musiklivet, vil det af og til vise sig, at der på bestemte pladser stilles større krav til deres tekniske og musikalske kunnen, end normaluddannelsen har kunnet give dem, eller end de har kunnet erhverve sig gennem selvvirksomhed og rutine, selvom deres talent strækker til. Det kan dreje sig om orkestermusikere, der skal indtage nøglestillinger inden for orkestrets forskellige instrumentalgrupper, det kan være musikere eller sangere, der stræber efter en karriere som solister, og som har evner for et sådant virke.

For sådanne udøvende kunstnere må der være en stipendiemulighed til videreuddannelse, når et behov kan påvises og talentet skønnes at være til stede. Afgørende kan det på dette tidspunkt ikke være, om man er uddannet på konservatorium eller privat, og som nævnt er der musikformer og gener, som der ikke uddannes i på de offentlige læreanstalter. Principielt må enhver musiker, instrumentalist eller vokalist, uanset den musikalske udtryksform kunne opnå støtte til videreuddannelse, når behov og talent foreligger.

Tanken om, at der bør stilles midler til rådighed til videreuddannelse af udøvende kunstnere, herunder musikere, blev fremsat i bemærkningerne til forslaget til lov om Statens Kunstfond ved lovens revision i 1969. Det fremhæves her, at en støtteordning for de bedste af de udøvende kunstnere skulle bidrage til at højne kunstudøvelsen i almindelighed, således at man får det bedst mulige udbytte af samfundets investeringer i de kunstneriske institutioner, som er bærere af disse sider af vort kulturliv. Det drejer sig f. eks. om vore teatre, vore orkestre og om radio og fjernsyn. Det gælder endvidere om, at den frie kunstformidling, som sker gennem kunstnerens optræden i foreninger, skoler og uddannelsesinstitutioner af enhver art, ligger på et højt niveau.

Man kan i almindelighed også pege på betydningen af, at der til stadighed gives befolkningen den bedst mulige lejlighed til et personligt møde med

de bedste kunstnere og det bedste i kunsten, noget som for mange kunstformers vedkommende ikke kan erstattes i værdi gennem nok så fremragende gengivelser af kunsten ved mekaniske hjælpemidler. En generel højnelse af den professionelle kunstudøvelse vil endvidere have betydning gennem den inspiration, som derfra udgår til de meget brede dele af befolkningen, som finder glæde i selv at beskæftige sig aktivt med kunstudøvelse på amatørplan. Endelig vil en støtteordning have betydning for kunstnerstanden som helhed. Der vil ligge en stimulans deri, at det kan nytte at anstrenge sig og pleje sit talent.

Disse betragtninger har ligget til grund for de bevillinger, som i årene derefter er stillet til rådighed af tipsmidler forsøgsvis til efteruddannelse af musikere. Det drejer sig om 60.000 kr. om året, som fordeles til musikere, herunder militærmusikere og jazzmusikere. Derudover er der over landdelsorkestrenes budgetter afsat 50.000 kr. til en volontørordning for unge talentfulde dirigenter, der i øvrigt i begrænset omfang er blevet støttet gennem årene af Den kulturelle Fonds midler, og endelig uddeles der hvert år 8 stipendier à 2.000 kr. over kulturministeriets bevilling på finansloven til såkaldte »forårsunderstøttelser« til kunstnere og videnskabsmænd.

Statens Musikråd forestiller sig, at støtten til videreuddannelse af professionelle musikere kan finde sted på forskellige måder. Der bør kunne ydes støtte til deltagelse i kurser og anden periodisk undervisning hos udenlandske mestre samt til arrangement af mesterkurser herhjemme. Inden for de nyorienterede musikformer vil sådanne periodiske kurser under medvirken af udenlandske og indenlandske musikere og komponister være af stor værdi og bør kunne finde sted såvel inden for som uden for konservatoriernes regi. Eksempelvis har sådanne kurser med held været afholdt på Vallekilde Højskole.

Men foruden for musikere kan der være et videreuddannelsesbehov for andre med tilknytning til musikkens område. Der tænkes her på en mere ubestemt kategori af folk, der på den ene eller anden måde står i praktiske opgaver, navnlig administrativt på musikkens område, og som har behov for at få større viden om musikalske forhold, og om hvordan musiklivet er organiseret. Det vil i særlig grad være folk, der beskæftiger sig med formidling af musik, af koncerttilbud og arrangementer af koncerter og anden musikalsk optræden. Et sådant behov kunne man tænke sig forelå hos ledere af private musikforeninger rundt om i landet, hos medlemmer af amtsmusikudvalg eller må-